

РЕШЕНИЕ

№ 20905

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря С. В. ДРАГАНОВА
като разглежда докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20221110168285 по описа за 2022 година

Ищецът А. П. М. твърди в исковата си молба, че работил при ответника „Б. Б.“ ООД по трудов договор за допълнителен труд № от 21.06.2022 г., като трудовите задължения били изпълнявани единствено през дните събота и неделя, с място на работа – търговски обект /пекарна/, находящ се в гр. София,, по 5 часа на ден, като последните му работни дни били на 24.09.2022 г. и на 25.09.2022 г. На 30.09.2022 г. бил диагностициран с инфекция, поради което му бил издаден болничен лист за отпуск поради временна неработоспособност считано от 30.09.2022 г. до 02.10.2022 г. На 30.09.2022 г. направил безуспешен опит да се свърже по телефона с управителя на работодателя, за да го предупреди, че на 01.10.2022 г. и на 02.10.2022 г. няма да се яви на работа поради болест. На 01.10.2022 г. ищецът изпратил до работодателя на адреса на управление на дружеството копие от болничния лист по куриер с обратна разписка, видно от която на адреса не бил намерен никой. На 05.10.2022 г. получил от ответника покана да се яви на работа на 03.10.2022 г., за да спази двумесечното предизвестие, което не било подадено, нито входирано при работодателя, в противен случай, работодателят ще предприеме съответните действия по прекратяване на трудовото правоотношение. Към поканата /на която била вписана дата 29.09.2022 г./ бил приложен месечен график за м. 10.2022 г., съгласно който ищецът следвало да изпълнява трудовите си задължения всеки делничен ден на м. 10.2022 г. от 08:00 ч. до 10:00 ч., каквато уговорка страните не са имали. На 06.10.2022 г. ищецът отишъл на място в обекта, находящ се в гр. София,, в 08:00 ч., но служителите не му предоставили ключовете от служебния автомобил, тъй като не били уведомени. За тези обстоятелства бил съставен протокол от лица, придружаващи ищеца. На 13.10.2022 г. ищецът получил покана за явяване на 17.10.2022 г. в офиса на ответника относно даване на писмени обяснения за неявяване на работа. Ищецът се явил на 17.10.2022 г., но тъй като

офисът бил заключен, изпратил писмените си обяснения по куриер с обратна разписка, видно от която получателят не бил намерен след трикратни посещения. На 26.10.2022 г. ищецът получил покана за връчване на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, като следвало да се яви на 3.11.2022 г. отново в офиса на работодателя, иначе заповедта ще се счита за връчвана. На посочения ден ищецът се явил на посочения в поканата адрес, но отново не намерил никого, като и за тези обстоятелства бил съставен протокол от лицата, които го придружавали. След направена справка в системата на НАП на 24.11.2022 г., ищецът установил, че трудовото му правоотношение било прекратено на 21.10.2022 г. на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ. На 28.11.2022 г. ищецът изпратил до ответника чрез куриер с обратна разписка молба на основание чл. 128а КТ да му бъде изпратена заповедта за прекратяване с отбелязване на датата и начина на връчване, като отново било констатирано, че получателят не е намерен. Ищецът твърди незаконност на уволнението поради неспазване на изискването за изслушване на работника преди налагане на дисциплинарното наказание по реда на чл. 193, ал. 1 КТ, като твърди, че изпратената от работодателя покана не освобождава последния от задължението му реално да получи обясненията на работника, като същевременно ищецът се явил на посочената дата за предоставяне на такива. Отделно от това, в поканата не били посочени обстоятелствата, за които следва да бъдат предоставени обяснения. Освен това поканата на работодателя била изпратена на 25.10.2022 г. и получена от ищеца на 26.10.2022 г., а договорът бил прекратен на 21.10.2022 г., в нарушение на чл. 195 КТ, преди връчване на заповедта. Ищецът твърди, че поради оставането си без работа претърпял вреди, считано от 21.10.2022 г., в размер на неполученото трудово възнаграждение, по 177.50 лв. месечно, общо 1065 лв. за 6 месеца.

На следващо място, ищецът твърди, че бил незаконно недопуснат до работа за времето от 6.10.2022 г. /когато се е явил на работа/ до 21.10.2022 г., /когато договорът бил прекратен/, за което му се дължи обезщетение на основание чл. 213, ал. 2 КТ в размер на 106.50 лв., който размер би получил, ако е полагал труд през съответния период. Тъй като не ползвал полагащия му се платен годишен отпуск, на основание чл. 224 КТ ищецът претендира обезщетение в размер на 73.88 лв. за 4 месеца през 2022 г. – по 3.33 дни и предвид брутното възнаграждение за един работен ден – 22.1875 лв. на ден, изчислено по реда на чл. 177 КТ при условията, при които е работил ищецът за м. 09.2022 г. – 5 работни часа през съботните дни и 5 работни часа през неделните дни. Твърди, че не му било изплатено дължимото трудово възнаграждение за месец септември 2022 г. в размер на 177.50 лв. Поддържа и че, за месеците август и септември 2022 г. положил труд извън установеното работно време, както следва: за м. август 2022 г. – 8 работни дни /съботи и недели по 3 часа извънреден труд на ден/, за който се дължи възнаграждение в размер на 3 727.44 лв.; за м. септември 2022 г. – също 8 работни дни /съботи и недели по 3 часа извънреден труд на ден/, за които дължими са 3 727.44 лв., или общо сумата от 7 454.88 лв. неизплатено възнаграждение за положен извънреден. Ищецът моли съда да признае извършеното уволнение за незаконосъобразно и да го отмени, както и да му присъди: 1065 лв. обезщетение за оставане без работа за периода 21.10.2022 г. -21.4.2023 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; 106.50 лв. обезщетение на основание чл. 213, ал. 2 КТ за

недопускане до работа за периода 6.10.2022 г.-21.10.2022 г., ведно със законната лихва от подаването на исковата молба до окончателното изплащане и мораторна лихва в размер на 0.41 лв. за периода от 1.12.2022 г. до 14.12.2022 г.; 73.88 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; 177.50 лв. възнаграждение за м. септември 2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане и мораторна лихва в размер на 3.45 лв. за периода от 6.10.2022 г. до 14.12.2022 г.; 7 454.88 лв. възнаграждение на основание чл. 262 КТ за положен извънреден труд през август и септември 2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както и мораторна лихва в размер на 144.96 лв. за периода от 6.10.2022 г. до 14.12.2022 г. Претендира разносните по делото.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който оспорва исковете. Признава иска по чл. 128, ал. 1, т. 2 КТ. Твърди недопустимост на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ. Останалите искове оспорва като неоснователни. Не оспорва наличието на трудово правоотношение между страните. Твърди, че ищецът следвало да изпълнява трудовите си задължения в рамките на два часа всеки ден от понеделник до петък между 06:00 ч. и 08:00 ч. сутринта, а през месец октомври часовият диапазон бил променен както следва – от 08:00 ч. до 10:00 ч. сутринта. Оспорва да е бил уведомен, че ищецът е в отпуск поради временна неработоспособност за периода 30.09.2022 г. – 2.10.2022 г. Твърди, че първото неявяване на ищеца на работа било на 26.9.2022 г., за което не било изложено основание пред работодателя, като продължило през цялата седмица от 26.9.2022 г. до 2.10.2022 г., поради което поканил ищеца да се яви на работа на 3.10.2022 г. Оспорва твърденията на ищеца, че на 1.10.2022 г. и на 2.10.2022 г. работникът следвало да се яви на работа, тъй като тези дни били почивни за него, като на 3.10.2022 г. ищецът продължавал неоснователно да не се явява на работа. Ответникът посочва, че не разполага с информация ищецът да се е явил на 6.10.2022 г. на обекта, находящ се на, като нямало и причина да се явява там, тъй като ключовете на служебния автомобил, който ищецът управлявал, винаги се намирали на ул. „Нишава“ № 167-171, където бил другият обект на работодателя и всеки работен ден започвал именно там. Работодателят твърди, че не е получавал отговор на поканата си, с която отправил искане до ищеца за даване на обяснения. Излага, че уведомлението до НАП за прекратяване на трудовия договор било депозирано по грешка от служителите и не е издавал заповед за прекратяване на трудовия договор с ищеца. Незабавно след като научил за подаденото до НАП уведомление, се свързал със счетоводните си консултанти и изискал от тях да оттеглят подаденото уведомление, за което моли за възможност да представи доказателства. Поканата за връчване на заповед за прекратяване била единствено с цел ищецът да бъде мотивиран да се яви на работа. Въпреки отправените покани, ищецът не се явил, а трудовото правоотношение продължавало до съществува и към момента на депозиране на отговора. Доводите за недопустимост на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ ответникът извежда от обстоятелството, че трудовият договор не е прекратен. Поради това неоснователни се явяват исковете по чл. 224 КТ и чл. 225, ал. 1 КТ, доколкото предполагат прекратено трудово правоотношение. Оспорва иска чл. 213 КТ, тъй като ищецът изобщо не

се е явявал на работа, иска по чл. 262 КТ – тъй като не е бил полаган извънреден труд. Твърди, че не е дал повод за предявяване на иска по чл. 128 КТ, тъй като възнаграждението се заплащало в брой, а ищецът не се явил на работа за да го получи, като не бил посочил и банкова сметка. Ответникът моли за прекратяване на производството относно иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и за отхвърляне на останалите иски, които оспорва, включително за обезщетенията за забава. Претендира разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ПРЕДМЕТ на делото са обективно кумулативно съединени иски по: чл. 344, ал. 1, т. 1 и т.3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, чл. 213, ал. 2 КТ, чл. 224 КТ, чл. 128, т. 2 КТ, чл. 262, ал. 1, т. 2, вр. чл. 150 КТ и чл. 86 ЗЗД.

Безспорно е по делото, че между страните е възникнало трудово правоотношение по силата на трудов договор за допълнителен труд № от 21.6.2022 г. Съгласно договора, ищецът заел длъжността „шофьор, лекотоварен автомобил“ с основно месечно възнаграждение 177.50 лв., за два работни часа, платимо в брой два пъти месечно, втората част – до 5-то число на следващия месец. Съгласно чл. 3, работникът е следвало да посочи банкова сметка за превеждане на възнаграждението. Уговорени са 10 дни платен годишен отпуск. При липса на конкретизирано работно време, приложение следва да намери регламентацията по КТ и да се приложи нормалното работно време по чл. 136, ал.1 КТ, а именно за петдневна работна седмица, а за работния ден – 2 часа в рамките на денонощие, на които съответства уговореното основно месечно възнаграждение съобразно минималната работна заплата за страната за 2022 г. според заключението на ССЧЕ.

Представени са работни графици от ответника на шофьорите в дружеството за периода юни-октомври 2022 г., видно от които ищецът е следвало да изпълнява задълженията си само в работни дни от 6 до 8 часа, а през месец октомври от 8 до 10 ч.

Видно от болничен лист, за периода 30.9.22 г.-2.10.22 г. ищецът е бил в отпуск поради временна неработоспособност. Твърди, че го изпратил по Еконт до ответника на адрес бул. Симеоновско шосе № 110, бл.30, ет.1, ап.3 /седалището и адреса по ТР са бул. Симеоновско шосе № 110/, но получателят не бил намерен, за което представя разписки от Еконт.

На 4.10.22 г. ищецът получил от куриер /според обратната разписка/ покана за явяване на работа на 3.10.22 г. с приложен месечен график и спазване на двумесечното предизвестие за прекратяване на договора, иначе ще бъде прекратен.

На 13.10.22 г. на ищеца е връчена покана за даване на обяснения за неявяването му на работа, като се яви на 17.10.2022 г. в офиса на бул. Симеоновско шосе № 110.

Ищецът изпратил писмени обяснения чрез Еконт до адрес бул. Симеоновско шосе № 110, бл.30, ет.1, ап.3, но получателят не бил намерен според разписките от Еконт.

На 26.10.22 г. на ищеца е връчена покана за връчване на заповед № 119/21.10.22 г. за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 330, ал.2, т.6 КТ поради неявяване на работа.

Представена е справка от НАП за трудови договори на ищеца, видно от която е декларирано прекратяване на трудовия договор от 21.10.22 г. Въз основа на уведомление от ответника до

НАП от 18.5.23 г., е заличено прекратяването на договора. С вносна бележка от 26.7.23 г. ответникът внесъл здравните осигуровки на ищеца за периода 21.10.22-30.4.23 г.

От заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че при проверка в ответното дружество е установено полагане на труд от понеделник до петък, по два часа на ден. За м. септември са отчетени 5 дни самоотлъчка. По декларирани в НАП данни ищецът е отработил за м. август и м. септември съответно 42 часа /21 дни по 2 часа/ и 46 часа /23 дни по 2 часа/, а за м. септември 30 часа – 15 дни по 2 часа.

Като безспорно е отделено обстоятелството, че ответникът не е заплатил възнаграждение на ищеца за месец септември 2022 г. в размер на 177.50 лв.

От констатацията на трудовата книжка на ищеца в съдебно заседание е установено, че в нея не е отбелязано трудовото правоотношение с ответника.

Според събраните гласни доказателства чрез разпит на свидетелката Х., продавач в предприятието на ответното дружество, ищецът работел като шофьор през юли и август 2022 г., като не изпълнявал съвместно служебните си задължения. Шофьорите работели през работната седмица, а през почивните дни управителят разнасял стоката между двата обекта на пекарната, когато това се налагало. След септември месец свидетелката не е виждала ищеца в обектите.

Разпитана е като свидетел по делото С. К., която в началото на разпита си заявява, че живее с ищеца като съквартирант, а свидетелят Е., с когото са приятели, сочи, че А. е „гадже“ на С.. Съдът не кредитира показанията на свидетелката К. като необективни, поради което не ги обсъжда. Свидателят Е. сочи в показанията си, че на шести октомври отишъл с ищеца и С. К. до пекарна на ул. Твърдишки проход към 8 часа сутринта, но управителите не били в пекарната и след 20 минути си тръгнали, като свидетелят не чул разговора със служителката от пекарната. На трети ноември свидетелят придружил ищеца и свидетелката К. при търсене на офис на работодателя на А., но стоял в автомобила и не разбрал къде точно са отишли.

При така установените факти, се налагат следните правни изводи:

Установи се възникването и съществуването на трудово правоотношение между страните през исковия период. Не се установи то да е било прекратено.

Съгласно чл. 335, ал.1 КТ, трудовият договор се прекратява писмено, като според ал. 2, при прекратяване без предизвестие, моментът на прекратяването е връчването/получаването на писменото изявление на другата страна. Начинът на връчване е без значение, като са възможни различни хипотези, включително връчване при отказ или чрез покана, като в последния случай е достатъчно да е изпратена на адреса на страната, а дали е получена е без правно значение. В случая ищецът твърди в исковата молба, че получил покана за връчване на заповед за уволнение, но такава не му била връчена, като от справка в НАП установил декларирано прекратяване на трудовия му договор от 21.10.22 г. В приложеното по делото трудово досие на ищеца не се съдържа заповед на работодателя за прекратяване на трудовия договор с него, като в хода на делото е заличено декларираното в НАП прекратяване на трудовия договор. Не се установява и заповед да е била изпратена до ищеца, а той да не я е

получил. Ето защо, доколкото на ищеца не е връчена заповед или друго писмено изявление на работодателя за прекратяване на трудовия договор, то тази последица не е настъпила. Предмет на исковете по чл. 344, ал.1 КТ е защита срещу незаконното уволнение и поледиците от него. Когато трудовото правоотношение не е прекратено, тези искове нямат предмет, съответно ищецът няма интерес от воденето им срещу работодателя. Ето защо производството по делото следва да се прекрати на основание чл. 130 ГПК относно исковете по чл. 344, ал.1, т.1 и т.3 КТ /в този смисъл решение № 226/30.10.2017 г. на ВКС по гр.д.№ 4471/2016 г. на ВКС, решение № 248/22.10.2018 г. по гр.д.№ 754/2018 г. на ВКС/.

По исковете с правно основание чл. 213, ал. 2 КТ и чл. 86 ЗЗД:

За основателността на предявения иск ищецът следва да установи, че за процесния период е налице трудово правоотношение между страните, че се е явил на работа и е изявил готовност за изпълнение на задълженията си, но не е бил допуснат да изпълнява трудовите си задължения без основание, както и размера на дължимото обезщетение. В тежест на ответника е да докаже, че е допуснал ищеца да работи, или че е било налице законно основание за недопускането му. Цитираната хипотеза на чл. 213, ал. 2 КТ касае последващо недопускане на работник или служител на работа, след като същият вече е започнал ефективно изпълнение на трудовото правоотношение. В съдебната практика се приема, че за ангажиране отговорността на работодателя за заплащане на обезщетение за недопускане до работа напълно достатъчно е работникът или служителът дори един единствен път да е посетил предприятието стига да е изявил готовност да престои труд, и да не е бил допуснат да изпълнява работата си. Например само по себе си стоенето на служителя пред работното му място или подаването на сигнали не представляват фактическо действие, което да обуслови извод за намерение на работника/служителя да упражни правото си на труд. В случая по делото не се установи ищецът да е бил възпрепятстван от служители на работодателя да изпълнява фактически трудовите си задължения. В тази връзка следва да се уточни, че съдът приема за установено, че уговореното между страните работно време е било по два часа седмично през работната седмица. Писмената форма на трудовия договор е такава за неговата действителност и елементите на трудовото правоотношение са тези, уговорени писмено между страните или при липсата на уговорка – установените в КТ. Всякакви други уговорки между страните, които не са закрепени в трудовия договор, не са действителни. Така че в случая се установява, че след първото неявяване на ищеца на работа на 29.09.22 г., работодателят го е поканил да се яви и продължи да изпълнява трудовите си задължения на 3.10 – първият работен ден от месец октомври, когато така или иначе ищецът е трябвало да се яви на работа, което не е сторил. Дори да се приеме, че на шести октомври е отишъл в една от пекарните на работодателя, то по никакъв начин не се установява защо е отишъл и че е бил възпрепятстван да изпълнява задълженията си, за което е бил поканен по-рано и което не е направил. При това положение следва, че не е налице недопускане до работа по смисъла на чл. 213, ал. 2 КТ и искът като неоснователен, следва да бъде отхвърлен, съответно и акцесорната претенция за лихва върху тази главница.

По иска с правно основание 224, ал. 1 КТ:

Съгласно чл. 224 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или

служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, което се изчислява от начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, в който работникът или служителят е отработил най – малко десет работни дни. Т.е., при прекратяване на трудовото правоотношение, правото на работника/служителя да ползва отпуск се трансформира в право да получи парично обезщетение. По делото се установи, че трудовият договор между страните не е прекратен, поради което за ищеца не е възникнало право да получи обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ. Искът следва да се отхвърли като неоснователен. По исковете с правно основание чл. 128, т. 2 КТ /за възнаграждение за м. септември/ и чл. 86 ЗЗД.

За основателността на иска в тежест на ищеца е да докаже съществуването на трудово правоотношение с ответника за твърдения период, както и падежа на това задължение. Трудовото правоотношение между страните и положеният от ищеца труд за този период са безспорни по делото, както и че ответникът не е заплатил дължимото за него трудово възнаграждение. Искът следва да се уважи в цялост. Доколкото работникът не е посочил банкова сметка за изплащане на възнаграждението и не се е явил за получаването му, е налице негова забава, която освобождава длъжника- работодателя от последиците на неговата забава и мораторна лихва не се дължи. Този иск следва да бъде отхвърлен. По исковете с правно основание чл. 262 КТ и чл. 86 ЗЗД:

Според легалната дефиниция, дадена в чл. 143, ал. 1 от КТ, в понятието „извънреден труд“ се включва трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя, извън установеното за него работно време. Според чл. 262 КТ, за извънредния труд се дължи възнаграждение според уговореното, а ако липсва уговорка прилагат се минималните установени в закона размери. Следователно, за да възникне парично вземане за извънреден труд за работника или служителя, необходимо е да са налице следните материалноправни предпоставки: работодателят да е възложил изпълнение на трудовите задължение на работника или служителя извън уговореното работно време или той мълчаливо да е допуснал полагането на труд извън установено по трудовото правоотношение работно време, и работникът/служителят ефективно да е престира своята работна сила извън установеното в трудовия договор работно време. Тежестта за доказване на тези факти е на работника или служителя.

В случая по делото не се събраха никакви доказателства за положен от ищеца труд извън установеното работно време, което е десет часа седмично - нито е имало разпореждане на работодателя в тази насока, нито се установи от ищеца да е работил по време на почивни дни и официални празници, с което работодателят да се е съгласил. След като ищецът не е положил извънреден труд, не му се дължи възнаграждение на това основание. Искът следва да се отхвърли в цялост заедно с акцесорната претенция за лихва.

Съгласно разпоредбата на чл. 242 от ГПК, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетения за работа, съдът служебно постановява предварително изпълнение. На това основание следва да се допусне предварително изпълнение относно присъденото трудово

възнаграждение.

Относно разноските: С оглед изхода на делото, ищецът има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете, т.е. за един иск в размер на 400 лв. Съразмерно с прекратената и отхвърлената част от исковете, право на разноски има и ответникът. Платеното от него адвокатско възнаграждение не е прекомерно, тъй като е под минималния размер предвид броя и цената на исковете /и в по-нисък размер от възнаграждението на адвокатите на ищеца/. На ответника следва да се присъдят разноски за депозит и възнаграждение в размер на 2290 лв. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда сумата 50 лв. за държавна такса за уважения иск /разноски за вещо лице не следва да се възлагат поради отхвърляне на исковете по въпросите, за които е допусната експертизата/.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Б. Б.“ ООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, ДА ЗАПЛАТИ на А. П. М., ЕГН, гр. Баня,, на основание чл. 128, т.2 КТ, сумата 177.50 лв. възнаграждение за м. септември 2022 г., ведно със законната лихва от 15.12.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 400.00 лв. разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ предявените от А. П. М., ЕГН, гр. Баня,, срещу „Б. Б.“ ООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, искове както следва: по чл. 213, ал. 2 КТ за заплащане на сумата 106.50 лв. обезщетение за недопускане до работа за периода 6.10.2022 г.-21.10.2022 г. и мораторна лихва в размер на 0.41 лв. за периода от 1.12.2022 г. до 14.12.2022 г.; по чл. 224 КТ за заплащане на сумата 73.88 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск; по чл. 86 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва върху главницата за трудово възнаграждение в размер на 3.45 лв. за периода от 6.10.2022 г. до 14.12.2022 г.; по чл. 262 КТ за заплащане на сумата 7 454.88 лв. възнаграждение за извънреден труд през август и септември 2022 г. и мораторна лихва в размер на 144.96 лв. за периода от 6.10.2022 г. до 14.12.2022 г.

ОСЪЖДА А. П. М., ЕГН, гр. Баня,, ДА ЗАПЛАТИ НА „Б. Б.“ ООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, на основание чл. 78, ал.3 ГПК, сумата от 2290.00 лв. разноски по делото

ОСЪЖДА „Б. Б.“ ООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на съда сумата 50.00 лв. държавна такса.

ДОПУСКА ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ на решението в частта относно присъденото възнаграждение по чл. 128, т.2 КТ за сумата от 177.50 лв. със законната лихва от подаването на исквата молба до окончателното ѝ изплащане.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото относно исковете предявени от А. П. М., ЕГН

*****, гр. Баня,, срещу „Б. Б.“ ООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 и т.3, за отмяна на уволнение като незаконосъобразно и заплащане на сумата от 1065 лв. обезщетение за оставане без работа за периода 21.10.2022 г. -21.4.2023 г.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните. В прекратителната част решението има характера на определение и може да се обжалва в едноседмичен срок от връчването му с частна жалба пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____